

U S T A W A

z dnia

o ratyfikacji Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Federalnej Niemiec o współpracy służb policyjnych, granicznych i celnych, sporządzonej w Zgorzelcu dnia 15 maja 2014 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikacji Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Federalnej Niemiec o współpracy służb policyjnych, granicznych i celnych, **sporządzonej** w Zgorzelcu dnia 15 maja 2014 r.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Potrzeba i cel zawarcia Umowy

Umowa między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Federalnej Niemiec o współpracy służb policyjnych, granicznych i celnych, sporządzona w Zgorzelcu dnia 15 maja 2014 r. reguluje kwestie współpracy służb ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego z ich niemieckimi odpowiednikami, mającej na celu zapobieganie, wykrywanie i zwalczanie przestępstw oraz niektórych wykroczeń oraz ściganie ich sprawców. Negocjacje Umowy toczyły się w latach 2011–2014 na podstawie instrukcji negocjacyjnej zatwierdzonej przez Prezesa Rady Ministrów w dniu 14 czerwca 2011 r. Umowa została podpisana przez Ministrów Spraw Wewnętrznych Rzeczypospolitej Polskiej i Republiki Federalnej Niemiec na podstawie udzielonych im pełnomocnictw.

Umowa umożliwia szerszą niż dotychczas współpracę we wspomnianym wymiarze, a także pozwala kooperować w przypadku pewnych, ściśle określonych wykroczeń, które są szczególnie uciążliwe po obydwu stronach granicy państwowej.

Strona polska jest zainteresowana związaniem się Umową, gdyż jej postanowienia umożliwią skuteczne zwalczanie zarówno krajowej, jak i międzynarodowej przestępczości, w tym przestępczości zorganizowanej. Pogłębienie współpracy polsko-niemieckiej będzie stanowił istotny wkład w zwalczanie przestępczości, w tym przestępczości zorganizowanej w Europie, a także będzie stanowił krok naprzód we wzajemnych stosunkach polsko-niemieckich.

Na wstępie zauważyć należy, iż kwestia współpracy polskich i niemieckich służb ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego jest aktualnie przedmiotem następujących umów międzynarodowych, które na mocy art. 45 ust. 1 podpisanej Umowy utracą moc obowiązującą wraz z jej wejściem w życie:

- 1) Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec o ułatwieniach w odprawie granicznej, sporządzonej w Warszawie dnia 29 lipca 1992 r. (Dz. U. z 1994 r. Nr 107, poz. 514);
- 2) Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Federalnej Niemiec o przejściach granicznych i rodzajach ruchu granicznego, sporządzonej w Bonn w dniu 6 listopada 1992 r. (M.P. z 2003 r. Nr 37, poz. 526, z późn. zm.);
- 3) Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Federalnej Niemiec o współpracy policji i straży granicznych na terenach przygranicznych, podpisanej w Berlinie dnia 18 lutego 2002 r. (Dz. U. z 2005 r. Nr 223, poz. 1915);
- 4) Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Federalnej Niemiec o współpracy w zakresie zwalczania przestępczości zorganizowanej oraz szczególnie niebezpiecznych przestępstw, podpisanej we Wrocławiu dnia 18 czerwca 2002 r. (Dz. U. z 2004 r. Nr 248, poz. 2486).

Za związaniem się nową umową przemawia potrzeba aktualizacji i uporządkowania problematyki współpracy służb oraz jej skonsolidowania w jednym akcie prawnym, regulującym taką współpracę w sposób przejrzysty i kompleksowy. Dodatkowo wskazać należy, iż ww. umowy zostały zawarte przed przystąpieniem Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej i Strefy Schengen, przez co zawierają postanowienia stanowiące powtórzenie obowiązujących przepisów prawnych Unii Europejskiej, w tym tzw. *aquis Schengen*, i nieprzystające do aktualnych wymagań. Z kolei regulacje dotyczące ułatwień w odprawie granicznej oraz o przejściach granicznych i rodzajach ruchu granicznego stały się bezprzedmiotowe na skutek zniesienia kontroli granicznej na granicach wewnętrznych Strefy Schengen. Ponadto pożądane stało się rozszerzenie

polsko-niemieckiej współpracy o nowe obszary współpracy, nieprzewidziane w aktualnie obowiązujących umowach.

Postanowienia podpisanej Umowy opierają się na obowiązujących uregulowaniach europejskich, stanowiąc jednocześnie ich uszczegółowienie i doprecyzowanie:

- 1) Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między Rządami Państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach (Dz. Urz. UE L 239 z 22.09.2000, str. 19, z późn. zm.), zwanej dalej „Konwencją”;
- 2) rozporządzenia (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz. Urz. UE L 105 z 13.04.2006, str. 1, z późn. zm.);
- 3) decyzji Rady 2008/615/WSiSW z dnia 23 czerwca 2008 r. w sprawie intensyfikacji współpracy transgranicznej, szczególnie w zwalczaniu terroryzmu i przestępczości transgranicznej (Dz. Urz. UE L 210 z 06.08.2008, str. 1);
- 4) decyzji ramowej Rady 2006/960/WSiSW z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie uproszczenia wymiany informacji i danych wywiadowczych między organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE L 386 z 29.12.2006, str. 89);
- 5) decyzji ramowej Rady 2008/977/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. w sprawie ochrony danych osobowych przetwarzanych w ramach współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych (Dz. Urz. UE L 350 z 30.12.2008, str. 60).

Przedmiot Umowy oraz różnice między dotychczasowym a planowanym stanem prawnym

Umowa składa się z następujących rozdziałów:

- 1) Przedmiot i zakres zastosowania Umowy,
- 2) Postanowienia ogólne,
- 3) Ogólne formy współpracy,
- 4) Szczególne formy współpracy,
- 5) Współpraca na terenach przygranicznych,
- 6) Postanowienia wykonawcze i końcowe.

Zakresem przedmiotowym Umowy objęte zostały nie tylko przestępstwa, ale także i wykroczenia, których zamknięty katalog wskazany został w art. 1 ust. 3 Umowy, przy czym zapis postanowienia pozwala na jego zastosowanie także, w przypadku gdy ujęty w nim czyn uznany jest za wykroczenie przez prawo jednej strony, a jednocześnie za przestępstwo według prawa drugiej strony.

W art. 2 wskazano zamknięty katalog organów właściwych do wykonania umowy – organy centralne (ust. 2), organy przygraniczne (ust. 3), natomiast ust. 4 tego artykułu określa organy właściwe do współpracy w zakresie zapobiegania, wykrywania i zwalczania wykroczeń. Zauważyć jednak należy, iż jedyną formą współpracy mającej za przedmiot czyn stanowiący wykroczenie jest wymiana posiadanych informacji, o której mowa w art. 7.

Współpraca właściwych organów odbywać się będzie co do zasady na podstawie wniosku o współpracę zgodnie z art. 5 Umowy. Jednakże w świetle art. 6 ust. 2 wymiana informacji może odbywać się także spontanicznie, z inicjatywy organu przekazującego informacje. Zgodnie z art. 5 ust. 7 Umowy, informacje przekazane na podstawie wniosku mogą zostać wykorzystane jako dowody w postępowaniu karnym, o ile organ przekazujący udzielił na to zgody w momencie przekazania informacji. Przyjęcie takiej konstrukcji jest możliwe w świetle art. 1 ust. 4 decyzji ramowej Rady 2006/960/WSiSW z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie uproszczenia wymiany informacji i danych wywiadowczych między organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej, który zastąpił art. 39 ust. 2 Konwencji, zgodnie z którym takie wykorzystanie informacji było niedopuszczalne.

Ogólną formą współpracy objęta została także możliwość tworzenia wspólnych patroli właściwych organów, z tym że organy przygraniczne będą mogły je tworzyć jedynie na terenach przygranicznych (art. 9). Podczas wykonywania patrolu funkcjonariusze będą posiadać ściśle określone uprawnienia o charakterze władczym, wskazane w ust. 3, 4 i 5 tego artykułu. W szczególności wskazać należy, iż funkcjonariusz na terytorium państwa drugiej strony nie będzie uprawniony do zatrzymania osoby, a jedynie jej ujęcia – w rozumieniu tzw. „ujęcia obywatelskiego”, o którym mowa w art. 243 ust. 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, późn. zm.), a następnie przekazania jej funkcjonariuszowi drugiej strony.

Nową formą współpracy są, przewidziane w art. 10 Umowy, działania w sytuacjach szczególnego niebezpieczeństwa, niosących ze sobą zagrożenie życia, zdrowia albo

mienia, takich jak np. wypadek drogowy czy spowodowanie katastrofy w ruchu drogowym. W takim przypadku obowiązkiem funkcjonariuszy właściwych organów będzie podjęcie działań w celu niezwłocznego poinformowania o tym zdarzeniu drugiej strony; dodatkowo przewidziano – w przypadku niecierpiącym zwłoki – uprawnienie do przekroczenia granicy państwowej i podjęcia niezbędnych działań.

Art. 12 Umowy przewiduje możliwość powołania, na podstawie porozumienia właściwych organów, grup operacyjno-śledczych. W uzasadnionych przypadkach funkcjonowanie takiej grupy wiązać się może z oddelegowaniem funkcjonariuszy do wykonywania zadań na terytorium państwa drugiej strony, jednakże funkcjonariusze tacy nie będą posiadać żadnych uprawnień władczych.

Z istotnych, ogólnych form współpracy wskazać dodatkowo należy na art. 11 Umowy, który umożliwia wymianę oficerów łącznikowych, która to funkcja przewidziana została w art. 47 Konwencji, oraz art. 17 Umowy, w celu ułatwienia wzajemnej komunikacji i technicznej wymiany informacji, o czym mowa w art. 44 Konwencji.

W odrębnym rozdziale „Szczególne formy współpracy” ujęte zostały te wspólne czynności stron, które związane są z przyznaniem funkcjonariuszom drugiej strony szerokich uprawnień władczych, bądź z innych względów nie zostały uznane za typowe, ogólne formy współpracy.

Uregulowana w art. 20 Umowy operacja pod przykryciem jest instytucją aktualnie stosowaną we wzajemnych stosunkach polsko-niemieckich na podstawie art. 15 Umowy o współpracy policji i straży granicznych na terenach przygranicznych, podpisanej w Berlinie dnia 18 lutego 2002 r. Doprecyzowane zostały organy, do których należy kierować wnioski (ust. 2); przewidziano także możliwość wnioskowania do drugiej strony o przeprowadzenie operacji przez funkcjonariuszy tej strony na terytorium państwa wnioskującego (ust. 7) lub terytorium państwa tej drugiej strony (ust. 8). Zobowiązano także strony do podejmowania niezbędnych czynności w celu wzajemnego wspierania się w związku z realizacją operacji pod przykryciem, zwłaszcza ochrony funkcjonariuszy (ust. 11).

Przesyłka niejawnie nadzorowana, o której mowa w art. 21 Umowy, również jest formą współpracy stosowaną we wzajemnych stosunkach polsko-niemieckich na podstawie art. 14 Umowy o współpracy policji i straży granicznych na terenach przygranicznych, podpisanej w Berlinie dnia 18 lutego 2002 r. Postanowienia te zostały jednakże doprecyzowane, przewidziano możliwość składania wniosku o rozpoczęcie przesyłki

niejawnie nadzorowanej przez drugą stronę na terytorium jej państwa (ust. 4), realizacji przesyłki w trybie pilnym (ust. 5), a także doprecyzowano organy do których należy kierować wnioski (ust. 2).

Kolejna spośród szczególnych form współpracy – obserwacja transgraniczna, o której mowa w art. 22 Umowy – jest instytucją przewidzianą przez art. 40 Konwencji, której zakres strony Konwencji mogą rozszerzyć w dwustronnych porozumieniach, na podstawie art. 40 ust. 6 Konwencji. Obserwacja transgraniczna aktualnie stosowana jest na podstawie art. 13 Umowy o współpracy policji i straży granicznych na terenach przygranicznych, podpisanej w Berlinie dnia 18 lutego 2002 r., jednakże artykuł ten stanowi powtórzenie zapisów Konwencji i konieczne stało się wypracowanie nowych zapisów, stanowiących doprecyzowanie i uszczegółowienie Konwencji.

Nową formą współpracy będzie przewidziany w art. 25 Umowy pościg transgraniczny, o którym mowa w art. 41 Konwencji, którego zakres strony Konwencji mogą rozszerzyć w dwustronnych porozumieniach, na podstawie art. 41 ust. 10 Konwencji.

Praktyczna współpraca stron realizowana na podstawie aktualnie obowiązujących umów międzynarodowych wykazała, iż pożądane stało się przyjęcie takich regulacji, jak:

- ochrona świadków i osób, o czym mowa w art. 18 Umowy, w tym także osób chronionych na podstawie ustawy z dnia 16 marca 2001 r. o Biurze Ochrony Rządu (Dz. U. z 2014 r. poz. 170, 502 i 616);
- stosowanie środków kamuflujących, o czym mowa w art. 23 Umowy, uniemożliwiających identyfikację funkcjonariuszy oraz środków, którymi posługują się podczas wykonywania czynności (np. pojazdów);
- stosowanie środków techniki specjalnej, o czym mowa w art. 24 Umowy, co będzie mogło nastąpić wyłącznie za uprzednią zgodą strony, na terytorium której będą one stosowane oraz o ile jest to dopuszczalne w świetle jej prawa; stosowanie tych środków będzie możliwe jedynie w przypadku realizacji czynności operacji pod przykryciem, przesyłki niejawnie nadzorowanej i obserwacji transgranicznej; są to czynności, których powodzenie często zależy od zastosowania takich środków, co ma szczególne znaczenie dla zapewnienia bezpieczeństwa funkcjonariuszy je wykonujących;
- przekazywanie osób pozbawionych wolności na podstawie umów międzynarodowych, o czym mowa w art. 26 Umowy.

W art. 27 Umowy doprecyzowano zasady funkcjonowania centrum współpracy policyjnej, granicznej i celnej, które utworzone zostało na podstawie Porozumienia między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Federalnej Niemiec o utworzeniu Polsko-Niemieckiego Centrum Współpracy Służb Granicznych, Policyjnych i Celnych, zawartego dnia 17 lutego 2011 r. (Dz. U. z 2012 r. poz. 1252). Natomiast w art. 28 Umowy przewidziano możliwość tworzenia innych stałych lub tymczasowych punktów współpracy, na podstawie porozumień właściwych organów oraz w zależności od faktycznych potrzeb i możliwości.

W związku z wejściem Polski do strefy Schengen konieczne stało się uregulowanie współpracy w przypadku tymczasowego przywrócenia kontroli granicznej. Generalne zasady tymczasowego przywracania kontroli granicznej zostały określone w art. 23–31 rozporządzenia (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granicę (kodeks graniczny Schengen), jednakże w ocenie obu stron niezbędne jest doprecyzowanie zasad prowadzenia kontroli na terytorium drugiego państwa. Dodanie art. 29 do Umowy, określającego zasady i tryb wykonywania takiej współpracy, pozwala na derogację dwóch aktualnie obowiązujących umów:

- Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec o ułatwieniach w odprawie granicznej, sporządzonej w Warszawie dnia 29 lipca 1992 r. oraz
- Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Federalnej Niemiec o przejściach granicznych i rodzajach ruchu granicznego, sporządzonej w Bonn w dniu 6 listopada 1992 r.

Zasady ponoszenia przez strony roszczeń odszkodowawczych, w związku z realizacją czynności na podstawie Umowy, uregulowane zostały w art. 34 i stanowią powtórzenie zasad stosowanych w innych umowach o współpracy w zwalczaniu przestępczości zorganizowanej, w szczególności art. 20 Umowy o współpracy policji i straży granicznych na terenach przygranicznych, podpisanej w Berlinie dnia 18 lutego 2002 r.

Z kolei w art. 35 Umowy uregulowano kwestię statusu funkcjonariuszy drugiej strony – w myśl prawa polskiego będą oni uznani za funkcjonariuszy publicznych w rozumieniu art. 115 § 13 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.); uregulowano także kwestię odpowiedzialności dyscyplinarnej i cywilnej funkcjonariuszy oraz pracowników cywilnych.

Możliwość realizacji czynności operacyjnych na terytorium państwa drugiej strony wiąże się z koniecznością określenia uprawnień funkcjonariuszy tej drugiej strony, co zostało przewidziane w art. 36 Umowy. Przyjęto zasadę, iż funkcjonariuszom nie przysługują żadne uprawnienia władcze, o ile umowa nie stanowi inaczej. Uprawnienie do noszenia umundurowania oraz posiadania broni, amunicji i sprzętu oraz ich użycia w przypadku uprawnionej obrony siebie lub innych osób wynika z art. 19 decyzji Rady 2008/615/WSiSW z dnia 23 czerwca 2008 r. w sprawie intensyfikacji współpracy transgranicznej, szczególnie w zwalczaniu terroryzmu i przestępczości transgranicznej. Aktualne także pozostają uwarunkowania związane z realizacją obserwacji transgranicznej oraz pościgu transgranicznego, o których mowa w art. 40 ust. 3 oraz art. 41 ust. 2 Konwencji.

Szczególnym uprawnieniem funkcjonariuszy na terytorium państwa drugiej strony jest, przewidziana w art. 38 Umowy, możliwość prowadzenia czynności na transgranicznych trasach pociągów lub statków, bez konieczności ich zatrzymywania, do najbliższej (zgodnie z rozkładem) stacji kolejowej, przystani lub portu – poza tym zasięgiem, prowadzenie takich czynności może nastąpić wyłącznie za zgodą właściwych organów drugiej strony.

Właściwe organy będą mogły, zgodnie z art. 40 Umowy, wymieniać informacje niejawne bezpośrednio, przy czym zasady ochrony takich informacji wynikają z obowiązującej Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Federalnej Niemiec w sprawie wzajemnej ochrony informacji niejawnych, sporządzonej w Gdańsku dnia 30 kwietnia 1999 r. (Dz. U. z 2002 r. Nr 206, poz. 1748). Kwestia ochrony danych osobowych, uregulowana w art. 41 Umowy, bazuje na rozwiązaniach przewidzianych w Konwencji, decyzji Rady 2008/615/WSiSW z dnia 23 czerwca 2008 r. w sprawie intensyfikacji współpracy transgranicznej, szczególnie w zwalczaniu terroryzmu i przestępczości transgranicznej oraz decyzji ramowej Rady 2008/977/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. w sprawie ochrony danych osobowych przetwarzanych w ramach współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych. Istotnym z punktu widzenia interesów osób, które poniosą szkodę w wyniku niezgodnej z prawem operacji przetwarzania danych osobowych, jest postanowienie zawarte w tym artykule w ust. 5, który przewiduje możliwość ubiegania się o stosowne odszkodowanie, na zasadach określonych w art. 19 ww. decyzji ramowej Rady 2008/977/WSiSW.

Podmioty prawa krajowego, których dotyczy Umowa oraz przewidywane skutki prawne, polityczne, społeczne, finansowe i gospodarcze związane z wejściem w życie Umowy

Postanowienia Umowy związane są z przepisami ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2011 r. Nr 287, poz. 1687, z późn. zm.), ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2011 r. Nr 116, poz. 675, z późn. zm.), ustawy z dnia 16 września 2011 r. o wymianie informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. Nr 230, poz. 1371, z późn. zm.), ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. z 2010 r. Nr 29, poz. 154, z późn. zm.), ustawy z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2014 r. poz. 455, ze zm.), ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1182), ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. Nr 182, poz. 1228), ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. z 2014 r. poz. 752) oraz ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2011 r. Nr 108, poz. 626, z późn. zm.).

Umowa dotyczy przede wszystkim organów ochrony porządku i bezpieczeństwa publicznego, ustanawiając ramy współpracy tych organów. Ponadto Umowa dotyczy osób fizycznych i osób prawnych w takim zakresie, w jakim będą one zaangażowane w popełnianie przestępstw na terytoriach państw stron.

Zasadniczym skutkiem wejścia w życie niniejszej Umowy będzie wzmocnienie ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego w zakresie zapobiegania i zwalczania przestępczości zorganizowanej i innych rodzajów przestępczości. Umowa ustanawia ramy prawne współpracy między właściwymi organami obu stron poprzez wymianę informacji dotyczących m.in. istotnych okoliczności związanych z popełnieniem przestępstw oraz technik i metod działania organizacji przestępczych. Podejmowane czynności operacyjne będą mieć na celu zredukowanie liczby poważnych przestępstw.

Współpraca, będąca przedmiotem Umowy, prowadzona między właściwymi organami Rzeczypospolitej Polskiej i Republiki Federalnej Niemiec, spowoduje korzystny oddźwięk społeczny i polityczny w obu państwach, przede wszystkim w związku z uzyskaniem większej skuteczności w zwalczaniu przestępczości. Pozwoli na to efektywna współpraca między właściwymi organami oraz skuteczne zapobieganie przestępstwom i niektórym wykroczeniom oraz ściganie ich sprawców. Z tego względu

zacieśnienie współpracy służb obu państw jest istotnym czynnikiem w relacjach dwustronnych.

Umowa została skonstruowana jako porozumienie ramowe, zawierające standardowe rozwiązania stosowane w tego typu aktach prawnych regulujących współpracę organów ochrony porządku publicznego na płaszczyźnie międzynarodowej, niewykraczające w swej istocie poza reżim prawny obowiązujący w Rzeczypospolitej Polskiej lub też bazujące na aktualnie obowiązującym prawie europejskim. W związku z tym, związanie Rzeczypospolitej Polskiej niniejszą Umową nie spowoduje konieczności dokonania zmian w ustawodawstwie wewnętrznym.

W odniesieniu do ewentualnych skutków gospodarczych wejścia w życie niniejszej Umowy trudno obecnie je przewidzieć. Zważywszy na fakt, iż instrument ten niewątpliwie przyczyni się do zmniejszenia przestępczości zorganizowanej, należy przypuszczać, iż ewentualne skutki gospodarcze będą mieć charakter pozytywny. W szczególności wejście w życie Umowy przyczynić się może do wzrostu pewności dwustronnego obrotu gospodarczego, a także zwiększenia bezpieczeństwa stosunków gospodarczych, które są jednym z priorytetów dwustronnej współpracy między stronami.

Koszty związane z realizacją Umowy przez właściwe organy ponosi indywidualnie każda strona, chyba że strony postanowią inaczej (art. 33). Po stronie Rzeczypospolitej Polskiej koszty według przyjętej zasady ponosić będą właściwe organy wymienione w art. 2 – odpowiednio do zakresu swych ustawowych kompetencji. W związku z tym nie przewiduje się dodatkowych obciążeń finansowych dla budżetu państwa. Wejście w życie niniejszej Umowy nie spowoduje skutków finansowych dla podmiotów sektora finansów publicznych w postaci zmniejszenia ich dochodów lub zwiększenia ich wydatków ani dodatkowych skutków finansowych dla budżetu państwa nieprzewidzianych w danej części budżetowej.

Ranga i tryb związania Rzeczypospolitej Polskiej Umową

Wybór rangi umowy, jako umowy rządowej, został podyktowany jej zakresem przedmiotowym. Dotyczy ona problematyki wchodzącej w zakres ustawowych kompetencji organów wskazanych w art. 2 Umowy, a mianowicie: ministra właściwego do spraw wewnętrznych, ministra właściwego do spraw finansów publicznych, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Komendanta Głównego Policji, Komendanta

Głównego Straży Granicznej oraz Szefa Służby Celnej, organów przygranicznych oraz organów właściwych do współpracy w zakresie wykroczeń.

Związanie Rzeczypospolitej Polskiej przedmiotową Umową nastąpi przez jej ratyfikację za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie, tj. w trybie art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 14 kwietnia 2000 r. o umowach międzynarodowych (Dz. U. Nr 39, poz. 443, z późn. zm.) zgodnie z art. 89 ust. 1 pkt 2 i 5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483, z późn. zm.). Podyktowane jest to faktem, iż na podstawie Umowy realizowane będą na terytoriach jej stron wspólne czynności operacyjne, o których mowa w rozdziale 3 i 4 Umowy. Wiąże się to z przyznaniem funkcjonariuszom obu stron uprawnień władczych, w tym posiadania i noszenia munduru służbowego, posiadania broni i środków przymusu bezpośredniego oraz pojazdów służbowych i innych środków technicznych. W świetle art. 31 ust. 3 Konstytucji RP ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej albo wolności i praw innych osób. Tak więc zastosowanie trybu ratyfikacji za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie wydaje się celowe i uzasadnione.